

UZASADNIENIE

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie, bowiem Sąd Okręgowy, po dokonaniu analizy stanu faktycznego sprawy, przyjmuje za własne ustalenia Sądu I instancji stanowiące podstawę faktyczną rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonym wyroku.

Sąd Okręgowy podziela także ocenę prawną dochodzonego roszczenia dokonaną przez Sąd Rejonowy, zarówno co do przyjętej podstawy prawnej oceny jego zasadności, jak i wyników tej oceny.

W ocenie Sądu Okręgowego za prawidłową i mieszczącą się w ramach wyznaczonych treścią art. 233 § 1 k.p.c. uznać należy także ocenę Sądu I instancji, zgodnie z którą skarżący w toku postępowania – pomimo ciężącemu na nim z mocy art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. obowiązku – nie zdołał udowodnić zasadności i wysokości dochodzonego wobec pozwanych roszczenia. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie przede wszystkim nie naruszył zasady określonej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którą sąd winien oceniać wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Mimo przeciwnych sugestii apelacji, Sąd I Instancji, dokonał wszechstronnej, wnikliwej i trafnej oceny przedstawionych w sprawie dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również słuszne wnioski jurydyczne, a swoje stanowisko przy tym także przekonująco i wyczerpująco uzasadnił.

Prawidłowo Sąd Rejonowy ocenił, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia wniosku, iż powodowi przysługuje względem pozwanego wierzytelność w wysokość dochodzonej w pozwie.

W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że pozwany winien zapłacić powodowi jakąkolwiek należność w związku z zawartą umową pożyczki nie znajduje żadnego potwierdzenia w materiale dowodowym sprawy. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że ciężar udowodnienia tej okoliczności spoczywał na powodzie, który z tego twierdzenia wywodził korzystne dla siebie skutki prawne. Skoro powód dochodził spłaty pożyczki to powinien wykazać przesłanki odpowiedzialności pozwanego.

Należy wskazać z całą stanowczością, że Sąd nie jest uprawniony do wspierania podmiotu, który dopuścił się zaniedbań zakresie inicjatywy dowodowej i nie powinien w takiej sytuacji prowadzić z urzędu postępowania dowodowego. W realiach niniejszej sprawy należy podkreślić, iż to pozwany jako konsument jest podmiotem o słabszej pozycji. Powód, będący profesjonalistą, nie wymaga zaś szczególnej ochrony i powinien ponieść negatywne skutki w związku z niewykazaniem dochodzonego roszczenia, tym bardziej, że w toku postępowania rozpoznawczego był reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika (nieobecnego na terminie rozprawy poprzedzającym wydanie wyroku).

Prawidłowości powyższej oceny w niczym nie podważa akcentowana w apelacji okoliczność dokonania przez pozwanego przelewu kwoty 0,01 zł., stanowiącego dowód zaakceptowania warunków umowy pożyczki. Wskazać bowiem należy, że bez wątpienia (zgodnie z art. 60 k.c.) wola osoby dokonującej czynności prawnej może być ujawniona przez każde jej zachowanie, które ujawnia tę wolę w sposób dostateczny i nie można kwestionować wyводу, że ujawnieniem tej woli może być również dokonanie przelewu na kwotę 0,01 zł. Jednakże należy podkreślić, że trafnie Sąd Rejonowy konstatuje, że strona powodowa nie wykazała zasadności i wysokości roszczenia.

To z kolei przesądza o bezzasadności zarzutów naruszenia art. 339 § 2 k.p.c., art. 505³² § 1 k.p.c., art. 509 § 1 k.c., art. 720 § 1 k.c. oraz art. 60 k.c. i 65 § 2 k.c.

Nie ma też racji skarżący zarzucając naruszenie prawa materialnego. Jak się wydaje umknęło uwadze apelującego, że podstawą rozstrzygnięcia wskazaną w uzasadnieniu Sądu I instancji było przede wszystkim nie sprostanie przez stronę powodową jej obowiązkom dowodowym.

Całkowicie chybiony jest zarzut naruszenia obowiązującego w dacie wskazanej przez powoda, jako data zawarcia umowy z pozwanym, art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U.2012.1225 j.t.), mylnie nazwanej przez skarżącego ustawą o ochronie praw konsumentów. Powód naruszenia przepisów tejże ustawy upatruje w uznaniu przez Sąd I instancji, że umowa pożyczki zawarta na jego podstawie wymaga formy pisemnej. Wbrew tak sformułowanemu zarzutowi Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie wyraził poglądu o obligatoryjnej formie pisemnej umowy pożyczki, a tym bardziej nie zakwestionował z tych powodów ważności bądź skuteczności stosunku prawnego, na podstawie którego powód sformułował żądanie w niniejszej sprawie.

Za prawidłową należy uznać także konkluzję Sądu Rejonowego, że postanowienia przedmiotowej umowy w zakresie obciążenia pożyczkobiorcy kosztami czynności windykacyjnych stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu przepisu art. 385¹ – 385³ k.c. Nałożenie na pożyczkobiorcę obowiązku zapłaty kosztów wezwań do zapłaty w wysokości wielokrotnie przewyższającej ich rzeczywisty koszt stanowi obejście przepisów kodeksu cywilnego o karze umownej. Opłaty te bowiem pozostają w sprzeczności z regulacją art. 483 § 1 k.c. przewidującego karę umowną jedynie na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania świadczenia niepieniężnego. W sytuacji procesowej z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, że obowiązek pozwanego miał charakter ściśle pieniężny.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy uznał, że apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.